

VII

СТАРИЯТЪ РИБАРЪ лежеше глухъ,
само се раздрусваше въ ридание.
Радостъта дълбоко въ него рухна —
и животътъ кухъ остана.

Стана и загледа презъ прозореца:
нѣма буря,
морето — въ свѣтлина.
Въ залива блестѣха торпильоритѣ,
вѣха се знамена . . .

. . . Бѣше день. И надъ Ядрана —
сжщата спокойна ведрина.
Кратка телеграма:
— Твоя синъ умрѣ
за родната страна.